

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ

ΚΟΜΑΙΘΩ

[Ειδυλλιακή, τραγική ιστορία αρχαίας εποχής και τοπικού ενδιαφέροντος.]
Του Πατρινού συγγραφέως κ. ΜΑΚ—ΑΘΑΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Σὲ λίγην ὥρα τὸν ἄφησε μὲ τὴ βεβαίωσι
πῶς θὰ τὸν ἔβλεπεν ὕστερα ἀπὸ δυό—τρεις ἡ-
μέρες γιὰτὶ εἶχε πολλές δουλειές.

Ὁ Μελάμπωπος εὐχαριστήθηκε κατὰ βάθος,
γιὰτὶ ἔτσι θάμενεν ἐλεύθερος νὰ κάμῃ ἐκεῖνο
ποῦ ἤθελε χωρὶς νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ὁ Εὐφορ-
βος.

Ὁ τελευταῖος πῆγε στὰ πρόβατά του ποῦ
εἶχαν πιάσει ἀριστερότερα στῆς ἀνηφορικὲς
πλαγιές τοῦ βουνοῦ, ἔβαλε τὸ μικρότερον ἀ-
δερόφο του νὰ τὰ φυλάξῃ χωρὶς νὰ τοῦ κρύψῃ
ὅτι μποροῦσε νὰ μὴ γυρίσῃ τὸ βράδυ καὶ μὲ
μεγάλες προφυλάξεις κατηφόρισε στὸ μέρος
ποῦ εἶχε ἀφήσει τὸ Μελάμπωπο.

Ὁ ἀγαπημένος τῆς Κομαιθῶς καθῶταν στὴ
ρίζα ἐνὸς πλατάνου βυθισμένος στῆς σκέψεις
του.

Ὁ Εὐφόρβος τὸν κυττοῦσε πολλές ὥρες
κρυμμένος καὶ στὸ γέρομα τοῦ ἡλίου τὸν εἶδε
νὰ σηκώνεται ἀπὸτομα καὶ νὰ πέρνῃ τὸ δρό-
μο πρὸς τὴν Ἀρόη.

Τὸν ἀκολούθησε κι' ἔφριξε ὅταν τὸν εἶδ'
νὰ τραβᾷ πρὸς τὸν λόφο ποῦ ἦταν ὁ Ναός
Σκέφτηκε νὰ τοῦ φωνάξῃ μὰ δὲν μπόρεσε.
Μετάνοιωσεν ὅμως γρήγορα ποῦ δὲν πραγ-
ματοποίησε τὴ σκέψι του γιὰτὶ ὁ Μελάμπω-
πος ἀνέβηκε σὰν ζαρκάδι στὸ Ναὸ τῆς Θεᾶς.

Σὲ λίγο τὸν ἔχασεν ἀπὸ τὰ μάτια του κι'
ἄρχισε ν' ἀνεβαίνει κι' αὐτὸς τὸ λόφο....

Ἦταν περὶ σούροπο, κι' ἔπερνε νὰ νυχτώ-
σῃ...

Ἄκουσε τὴ φωνὴ κάποιου γκιώνη ποῦταν
κρυμμένος στὰ κλαριά ἐνὸς δένδρου κι' ἀνα-
τριχίλα πέρασεν ὀλόκληρο τὸ κορμὶ του.

Χτυποῦσε ἀπὸ τὴν ἀπελπισία τὸ στήθος
του ποῦ δὲν πρόφτασε νὰ ἐμποδίσῃ τὸ φίλο
του ἀπὸ τὴ φοβερὴ αὐτὴ ἱεροσυλία κι' ἔτρεμε
κι' ὁ ἴδιος ποῦ βρισκῶταν στὸν ἱερὸ λόφο ἐξ
αἰτίας τοῦ Μελάμπωπου.

Ἐάφνου εἶδε κάποια λευκοντυμένη νὰ βγαί-
νῃ ἀπὸ τὴν κυρία εἴσοδο τοῦ Ναοῦ..

Ἦταν ἡ Κομαιθῶ....

Τὴν εἶχε γνωρίσει καλὰ ἀπὸ τὴν κορμωστα-
σιά της.

Ἡ ἱέρεια προχώρησε λίγα βήματα καὶ στά-
θηκε...

Ὁ Εὐφόρβος ἄκουσε κάποιον ἐλαφρὸ σφύ-
ριγμα καὶ εἶδε ἀκόμη τὸ Μελάμπωπο νὰ πετά-
γεται ἀπὸ τὰ σκίνα νὰ τρέξῃ πρὸς τὴν ἀγα-
πημένη του νὰ τὴν σφιγγῇ στὴν ἀγκαλιά του
καὶ νὰ κάθωνται μαζὺ κατὰ γῆς πολλὴν ὥρα.

Τοῦ φάνηκε πῶς μιλοῦσαν!

Ἀπὸ τὸ μέρος ὅμως ποῦ ἦταν δὲν μποροῦ-
σε νὰ ξεχωρίσῃ τὰ λόγια τους.

Ὡ ἂν μποροῦσε νὰ πλησίαζε. Σὲ λίγην ὥ-
ρα ἐδοκίμασε καὶ μὲ πολλές προφυλάξεις σύρ-
θηκεν ὡς τὸ μέρος ποῦ εἶχε ξεχωρίσει τὸ φί-
λο του μὲ τὴν ἀγαπημένη του.

Ἀνασηκώθηκε κρατώντας τὴν ἀναπνοή του
μὰ δὲν τοὺς εἶδε.

Σκέφτηκε πῶς θάχαν τραβηχτῆ λίγο μακρύ-
τερα ἀπὸ τὸ Ναὸ καὶ μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ
τοὺς συναντήσῃ πλέον γιὰ νὰ τοὺς κάμῃ νὰ
νοιώσουν τὴν φοβερὴ ἱεροσυλία ποῦ ἔκαναν
ἄρχισε νὰ τοὺς ζητῆ παντοῦ μὰ πουθενὰ δὲν
τοὺς βρῆκε.

Γεμάτος φόβον καὶ τρέμοντας μήπως ἔπεσε
στ' ἀγαπημένα του πρόσωπα ἡ ὀργὴ τῆς θεᾶς
δημιουργώντας χίλιες δυὸ ὑποθέσεις μὲ τὴ

φοντασία του τραβήχτηκε μακριά από το Ναό, κατέβηκεν από το λόφο κι έπεσε στη ρίζα ενός μικρού δέντρου σχεδόν άναίσθητος.

Έκει σιγά σιγά τόν πήρεν ο ύπνος, ένας ύπνος γεμάτος κακά όνειρα και εφιάλτες....

Όταν ή Κομαιθώ βεβαιώθηκε πώς, ή δυό συντρόφισσές της άποκοιμήθηκαν, βγήκεν από το Ναό και πλησίασε στο μέρος που την περίμενεν ο Μελάνιπος.

—Άγαπημένε μου, του έψιθύρισε, πέφτοντας στην άγκαλιά του αυτό που κάνουμε σου τό ξαναλέω είναι φοβερό. Οι Θεοί άς φανούν ήλοι στην άγάπη μας άφοϋ οι άνθρωποι φάνηκαν τόσο κακοί.

—Είνε τόσο μεγάλη ή άγάπη μας και τόσο μικροί οι άνθρωποι για να την νοιώσουν της είπεν αυτός για να της δώση θάρρος.

Και πιάνοντας τὰ χέρια της που ήσαν παγωμένα επρόσθεσε.

—Μά ού τρέμεις, άγαπημένη μου. Έγώ φταίω για τό κακό που σου έκαμα. Δέν μπορούσα να μη σε 'δώ. Ήμουν άπελπισμένος. Θά πέθαινα αν δέν σ' έβλεπα. Τό άπότομο σβύσιμο των όνειρων μας μ' έκαμε σάν τρελό.. Σ' έχασα πριν σε δω, πριν σε νοιώσω, πριν άκόμη αισθανθώ ως τὰ βάθη της ψυχής μου τό θείο φίλημά σου. Γίνηκες για μιá στιγμή ο ήλιος μου κι' άξαφνα βυθίστηκε στο σκοτάδι.. Ήμουν σάν να ζούσα στο σκοτεινό βασίλειο του Πλούτωνα που πλανιώνται μονάχα σκιές και δέν ύπάρχει ζωή.. Ω αν είχα τή δύναμη να σε πάρω να φύγουμε μακριά. Αν είχα τὰ φτερά της Ίριδας που στέλνει ο μεγάλος Θεός μας ο Ζεύς για να σαλπίση στους ανθρώπους τόν έρχομό της Αύγης. Μά οι Θεοί φθονούν τήν υπέρτατη εύτυχία των ανθρώπων και τους κεραυνοβολούν.

—Μή βλαστημάς, Μελάνιπε.

—Δέν βλαστημώ, λέω έκείνο που αισθάνομαι. Μούπες άλλοτε να περιμένο, Κομαιθώ, και να κάμω βωμό της έλπίδας τήν καρδιά μου Περίμενα τόσο καιρό έλπίζοντας μα τώρα άπελπίστικα.

—Γιατί;

—Είδα τόν πατέρα σου

—Λοιπόν;

—Ο σεβασμός μονάχα μ' έκαμε να σκύψω τό κεφάλι μου μπροστά στα λόγια του.

—Τόν θύμωσες, Μελάνιπε.

—Σ' όρκίζομαι στην άγάπη μας, Κομαιθώ, πώς έβαλα όλα τὰ δυνατά μου για να φανώ ταπεινός άπέναντί του, μα μ' άπέλιψε.

—Άς περιμένομε. Έτσι είναι ο πατέρας μου. Δέν τόν ξερείς. Είναι λιγάκι επίμονος μα θά μαλακόση. Άς περιμένομε.

—Περίμενε συ αν μπορείς Κομαιθώ. Έγώ δέν μπορώ να περιμένο πειά... Θά πεθάνω... Ούτε θέλω τίποτ' άλλο από σε... Να με θυμάσαι καμιά φορά...

Και ο Μελάνιπος λέγοντας αυτά τὰ λόγια ξεφυγεν από τήν άγκαλιά της έτοιμος να τήν άφήση γιατί ή συγκίνησι τόν έπνιγε και δέν ήθελε να τόν δη να κλαίη ή άγαπημένη του

Ή δυστυχημένη κόρη τόν κράτησεν από τό χιτώνα γονατιστή και τόν τραβήξε κοντά της μ' όλη της τή δύναμη. Λησμονημένη στη φλόγα της άγάπης χωρίς σκέψη και χωρίς θέλησι πειά κάτι προσπάθησε να του πη μα δέν μπόρεσε.

Με τήν τελευταία προσπάθεια λυποθύμισε 'Ο Μελάνιπος τάχασε.

Γονάτισε κοντά της και τρώμαξε να τήν φέρεη στής αισθήσεις της.

Τήν άρπαξε κατόπιν με τὰ στιβαρά του χέρια και σάν τρελλός χωρίς να νοιώθη πειά τι κάνη τήν έφερε μέσα στο Ναό προχώρησε στα σκοτεινά σάν να τόν ώδηγοϋσε μιá δύναμις άλλόκοτη, στο διαμέρισμά της και τήν αΐθωσεν άπάνω στο κρεβάτι της.

Αισθανόταν τώρα τήν μυροβόλο πνοή της στο πρόσωπό του και γερμένος κοντά της, ούτε καν θυμώταν τήν ιερότητα του χάρου που ο' άλλες στιγμές θά τόν έτρόμαζε.

Έτσι μέσα στρούς καπνούς της μέθης όπως βρέθηκαν άθελα και οι δυό τους δέν μποροϋσαν ν' άντιληφθούν τό μεγάλο τους έγκλημα Γύρω τους σκοτάδι και μέσα τους ή άκοίμητη φλόγα του έρωτα που τους φώτιζε της ψυχές μα τους ήλέχτριζε και τὰ νεανικά νεϋρα, τὰ νεϋρα που σκαρταρούσε μέσα τους με άφάνταστη όρμη ή ζωή και ή δύναμις.

Σε μιá στιγμή άκόμη τὰ χείλη τους ένώθηκαν, ή πνοές τους ανακατώθηκαν, ή ψυχές τους φτερούγισαν προς τους δρόμους της ύπερτάτης ήδονής και τὰ κορμιά τους σάν να υπάκουσαν σε μιá τεραστία έλξι γίνηκαν ένα..

Τό ιερό της Άρτέμιδος, τό ιερό της Παρθένου Θεάς τό άδυτον των άδύτων είχε βεβηλώθη.

Ή γεροντική έπιμονή έπροώξε δυό νεανι-

κίς καρδιές σ' ένα ἔγγλημα τοῦ καί μόνον νά τὸ ἀυλολογιστοῦν ἂν ἦσαν σ' ἡμέρῳ θ' ἀνατριχιάζαν.

Ὁ Εὐφορβὸς συνῆλθε τὰ χαράματα ἀπὸ τῆ νάρκη ποῦχε πέσει...

Τινάχτηκε ξαλαφιασμένος κι' ἦταν ἔτοιμος νά φύγη ἀμέσως ἀπὸ τὸν ἱερό ἐκεῖνο χῶρο μὴ τὸν δῆ κανένα μάτι κατέβαιναν πολὺ πρῶ ἰοὶ κάτοικοι τῆς στά χωράφια τους—ὄταν γεμάτος τρόμο κι' ἐκπλήξει ξεχώρησεν ἀνάμεσα στά σκίνα τὸ Μελάνιππο νά τρέχῃ σᾶν τρελλὸς πρὸς τὸ μέρος τοῦ βρισκόταν.

Ἦταν τόση ἡ ταραχὴ του ποῦ προσπέρασε χωρὶς νά δῆ τὸ φίλο του.

Ὁ Εὐφορβὸς τὸν φώναξε κι' αὐτὸς γύρισε τοῦρριξε μιά ματιὰ κι' ἄρχισε νά τρέχῃ γρηγορώτερα, σᾶν νά τὸν κυνηγοῦσαν ἀόρατες δυνάμεις, στὸν κατήφορο.

Ὁ καλὸς βόσκος δὲν ἤξερε τί νά σκεφθῆ.

Ὁ νοῦς του δὲν μποροῦσε νά χωρέσῃ πῶς μποροῦσε νά γίνῃ μὴ τόσο φοβερῆ ἱεροσυλία.

Πίστευε πῶς ὁ Μελάνιππος θᾶμενε ὅκη τῆ νύχτα μὲ τὴν Κομαιθῶ στὸ βπαιθρο καὶ θᾶμιλοῦσαν γιὰ τὸν ἔρωτά τους. Σαστισμένος ὅπως ἦταν ὅταν τὴν ἄφηκεν ἔφρευγε ἀπὸ τὸν ἱερό χῶρο μακρὰ καὶ δὲν τὸν ἐκατάλαβε ὅταν τὸν φώναξε νομίζοντας πῶς ἦταν κανένας ἄλλος.

Αὐτὸ ἦταν ὄλο... Δὲν ἔπρεπε οὔτε νά τρομάξῃ, οὔτε νά βάνῃ ἄλλες σκέψεις στὸ νοῦ του.

Ἔτσι ἡσυχασμένος τράβηξε γιὰ τὰ πρόβατά του μὲ τὴν ἀπόφασιν νά βρῆ τὸ φίλο του καὶ νά τὸν ἐξορκίσῃ νά μὴ ξανακάμῃ τὴν τρέλλα ὅπου νόμιζε πῶς ἔκαμε...

Μὰ ὅλη τὴν ἡμέρα δὲν μπόρεσε νά τὸν συναντήσῃ.

[Ἀκολουθεῖ]

ΑΙ ΜΕΓΑΛΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΙ

ΤΟ ΑΝΕΞΑΝΤΛΗΤΟΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΩΝ ΜΕΤΑΛΛΩΝ

Διὰ νά κατανοήσῃ τις πλήρως τὴν κολοσσιαίαν σημασίαν τοῦ σιδήρου ἐν τῇ ζωῇ μας, ὑφ' ὅλας αὐτῆς τὰς ἐπόψεις, ἀρκεῖ νά εἴψῃ ἐν βλέμμα γύρω του ν' ἀριθμῆσῃ ὅλα τὰ ἀντικείμενα, ἅτινα περιέχουν σίδηρον καὶ νά φαντασθῆ τι θᾶ ἐγίνετο πᾶσα μας καθημερινὴ πρᾶξις ἂν τὸ μέταλλον αὐτὸ δὲν ὤπηχε.

Τὸ ἔδαφος αὐτὸ τὸ ὁποῖον μᾶς χορηγεῖ ὅλας μας τὰς τροφάς, ὅλα μας τὰ ποτά, ὅλα μας τὰ ἐνδύματα δύναται νά φαντασθῆ κανεὶς τι θᾶ μᾶς εἶδιδε ἄνευ τῶν ἐργαλείων, ἅτινα κυρίως ἐκ σιδήρου συνίστανται;

Ἡ σιδηροτροχιά, βάσις τῆς οικονομικῆς μας ζωῆς, τόσον αἰ ταχεῖαι συγκοινωνίαι μεταξὺ τῶν παραγωγικῶν ἐπαρχιῶν καὶ τῶν καταναλωτικῶν κέντρων κατέστησαν ἀπαραίτητον τὴν σιδηροτροχιά καὶ αὐτὴ ἡ ἀμαξοστοιχία ποῦ τρέχει ἐπ' αὐτῆς προῦ-

ποθέτουσαν τὸν σίδηρον.

Δύναται κανεὶς νά φαντασθῆ τι θᾶ συνέβαινε ἂν αἴφνης ἐξηντλεῖτο οὗτος καὶ εὐρισκόμεθα εἰς τὴν ἀνάγκην νά τὰς καταργήσωμεν;

Δύναται ἐξ ἄλλου νά νοηθῆ ἐν μόνον ἐργαλεῖον, ἐν μόνον μεταφορικὸν μέσον, μία μόνη μηχανή, ἐν μόνον μοτέρ, ὄπλον ποῦ νά μὴ περιέχῃ σίδηρον καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἐξαφάνισις νά μὴ μᾶς βυθίσῃ εἰς τὴν πλέων τρομερὰν ἀμηχανίαν;

Ὁ κονδυλοφόρος, αὐτὸς ὁ ἀπλοῦς κονδυλοφόρος τῆς γραφῆς. Εἶναι δυνατὸν νά ὑπολογίσωμεν ὅλας τὰς συνεπειὰς τῆς ἀντικαταστάσεώς του διὰ τοῦ παλαιοῦ πιεσοῦ;

Δὲν πρέπει νά ἀμφιβάλωμεν, ὅτι ὁ σίδηρος εἶναι ἡ βάσις τοῦ πολιτισμοῦ μας καὶ τῶν ἀνεσέων μας.

Αὐτὸς τὰς ἐδημιούργησε, αὐτὸς τὰς διαιω-